

De laatste sterrenreiziger

In het jaar 2479 was de aarde niet meer zoals vroeger. Grote steden zweefden boven de wolken, robots werkten samen met mensen en ruimteschepen vertrokken elke dag naar verre planeten. Reizen door de ruimte was normaal geworden.

Op een groot ruimtestation dat rond de aarde draaide, woonde een jonge piloot genaamd Kai. Kai droomde al sinds zijn kindertijd van één ding: het verkennen van onbekende werelden. Als kind luisterde hij naar verhalen over oude ontdekkingsreizigers. Mensen die over oceanen voeren zonder te weten wat ze zouden vinden. Voor Kai voelde de ruimte hetzelfde als die oude oceanen: groot, donker en vol geheimen.

Op een ochtend werd Kai wakker door een luid alarm. Het geluid galmde door het hele station.

‘Alle piloten melden bij controlekamer drie,’ klonk een stem door de luidsprekers.

Kai trok snel zijn uniform aan en rende door de metalen gangen. Overal liepen mensen snel in dezelfde richting.

In de controlekamer stond de commandant voor een groot holografisch scherm. ‘Luister goed,’ zei ze. ‘We hebben een signaal ontvangen uit een gebied waar nog nooit iemand is geweest.’ Op het scherm verscheen een sterrensysteem dat ver buiten de bekende ruimte lag. ‘Het signaal lijkt niet natuurlijk,’ ging ze verder. ‘Het kan een onbekende technologie zijn.’

De kamer werd stil. Toen keek de commandant recht naar Kai.

‘Jij bent onze beste piloot voor langeafstandsvluchten. Jij gaat erheen.’

Kai voelde zijn hart sneller kloppen. Dit was precies waar hij altijd van had gedroomd.

Een uur later stond hij in de hangar naast zijn schip. Het was een klein maar snel verkenningschip genaamd Nova-7. Technici liepen rond het schip en controleerden de motoren.

‘Klaar voor de grootste reis van je leven?’ vroeg een monteur lachend.

Kai glimlachte nerveus. ‘Absoluut.’ Hij klom in de cockpit en startte het systeem op. Het scherm lichtte blauw op. ‘Nova-7 klaar voor lancering,’ zei hij via de radio.

‘Lanceerplatform vrijgegeven,’ antwoordde de controlekamer.

De motoren begonnen te trillen. Langzaam steeg het schip op en vloog de zwarte ruimte in. Binnen enkele minuten zag Kai de aarde kleiner worden achter hem. Daarna

activeerde hij de hyperdrive. Een fel licht vulde de cockpit en sterren veranderden in lange strepen.

De reis duurde drie dagen. Toen de hyperdrive eindelijk stopte, verscheen een nieuwe zon voor hem, een heldere blauwe ster. Daaromheen draaiden meerdere planeten.

‘Controlekamer, ik ben aangekomen,’ zei Kai.

Maar er kwam geen antwoord. Het signaal van de aarde was te ver weg. Kai was helemaal alleen.

Hij scande het systeem. Het mysterieuze signaal kwam van de derde planeet. De planeet had grote oceanen en donkere continenten. Langzaam stuurde Kai zijn schip naar de atmosfeer. Tijdens de afdaling begon het schip te schudden.

‘Rustig... rustig...’ mompelde Kai terwijl hij de controle vasthield.

Met een harde klap landde de Nova-7 in een grote vallei. Buiten was alles stil. De lucht was paars en twee kleine manen hingen in de hemel. Kai trok zijn ruimtepak aan en opende de luchtsluis. Langzaam zette hij zijn eerste stap op de onbekende planeet.

De grond voelde zacht, bijna als zand. Overal groeiden vreemde planten die licht gaven in verschillende kleuren.

‘Dit is ongelooflijk...’ fluisterde hij.

Plotseling piepte zijn scanner. Het signaal was dichtbij. Kai liep voorzichtig door het landschap totdat hij een grote structuur zag. Het leek op een enorme toren van zwart metaal. Maar het was duidelijk geen natuur.

‘Iemand heeft dit gebouwd,’ zei Kai zacht.

Toen hij dichterbij kwam, begon de toren te gloeien. Een opening verscheen in de muur. Kai aarzelde even, maar liep toen naar binnen. Binnen was de toren gevuld met zwevende lichtpanelen. Symbolen verschenen en verdwenen in de lucht.

Plotseling hoorde hij een stem. Niet door zijn oren, maar direct in zijn hoofd.

‘Welkom, reiziger.’

Kai schrok en keek rond. ‘Wie... wie is daar?’

Een lichtvorm verscheen voor hem. Het had geen gezicht of lichaam, maar het bewoog alsof het leefde. ‘Wij zijn de wachters van dit systeem,’ zei de stem.

Kai slikte. ‘Hebben jullie het signaal gestuurd?’

‘Ja,’ antwoordde het licht.

‘Waarom?’

‘Om te zien of de mensheid klaar was.’

Kai fronste. ‘Klaar voor wat?’

De toren begon langzaam te trillen. Het licht liet een hologram zien van het universum. Miljoenen sterren verschenen om hen heen.

‘Jullie soort staat op het punt een nieuw tijdperk te betreden,’ zei de stem. ‘Maar elke beschaving moet eerst bewijzen dat ze wijs genoeg is.’

Kai dacht na. ‘En hoe doen we dat?’

Het hologram veranderde. Hij zag beelden van oorlogen, vernietigde steden en verlaten planeten.

‘Veel soorten vernietigen zichzelf,’ zei de stem. ‘Wij willen weten of mensen anders zijn.’

Kai voelde een knoop in zijn maag. Hij wist dat de mensheid niet perfect was. Maar hij wist ook dat mensen konden samenwerken, ontdekken en leren.

‘We maken fouten,’ zei Kai uiteindelijk. ‘Maar we blijven proberen het beter te doen.’

Het licht bleef stil. Toen verscheen er een nieuw beeld. Het was een kaart van een gigantisch netwerk van sterrenstelsels.

‘Als jullie blijven groeien en leren,’ zei de stem, ‘dan zal de mensheid ooit deel worden van een veel grotere gemeenschap.’

Kai staaarde naar het beeld. ‘Bedoel je... andere beschavingen?’

‘Veel.’

Zijn hart begon sneller te kloppen. De mensheid was dus niet alleen.

Na een paar seconden begon het licht langzaam te verdwijnen. ‘Je hebt onze boodschap ontvangen,’ zei de stem.

‘Wat moet ik nu doen?’ vroeg Kai.

‘Vertel je wereld wat je hebt gezien.’ De toren begon donker te worden.

‘Wacht!’ riep Kai. ‘Zal ik jullie ooit weer zien?’

Het licht flikkerde nog één keer. ‘Wanneer de mensheid er klaar voor is.’

Toen werd alles stil. Kai stond alleen in de donkere toren. Langzaam liep hij terug naar zijn schip. De lucht buiten was nog steeds paars en de twee manen stonden hoog aan de hemel. Hij keek nog één keer naar de toren. Daarna startte hij de Nova-7.

De motoren brulden terwijl het schip opsteeg. Toen hij de ruimte bereikte, activeerde Kai opnieuw de hyperdrive. Tijdens de lange reis naar huis dacht hij na over wat hij had

geleerd. De toekomst van de mensheid hing niet af van technologie of wapens. Maar van keuzes.

Drie dagen later verscheen de aarde weer op zijn scherm. Blauw, helder en vol leven. Kai glimlachte. Hij wist dat zijn verhaal de wereld zou veranderen. En ergens, diep in het universum, wachtten de wachters geduldig. Wachtend op de dag dat de mensheid echt klaar zou zijn om de sterren te delen.

Ingezonden door Nazrawi A van Young Business School Klas 2D